

2021.08.08. Vasárnap délelőtt

Köszöntés: Zsolt 33,12 Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott.

Olvasmány: Róm 11,1-6

Azt kérdem tehát: Elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla! Hiszen én is izráelita vagyok, Ábrahám utódai közül, Benjámin törzséből. 2 Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott. Vagy nem tudjátok, mit mond az Írás Illésről, amikor Isten előtt vádat emel Izráel ellen: 3 „Uram, prófétáidat megölték, oltáraidat lerombolták, én maradtam meg egyedül, de nekem is az életemre törnek.” Viszont mit mond neki az isteni kijelentés? „Meghagytam magamnak hétezer férfit, akik nem hajtottak térdet a Baalnak.” 5 Így tehát most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint; 6 ha pedig kegyelemből van, akkor nem cselekedetekből, különben a kegyelem nem volna kegyelem.

Imádság: Örök Isten köszönjük a vizont látást. Köszönjük a gyülekezeti közösséget, azt hogy itt lehetünk a felsőőri református templomban. Urunk te tudod, hogy milyen a viszonyunk egymással és veled is. Így kérünk hogy erősíts minket abban a hitben, abban a tudatban, s annak megélésében hogy a te néped vagyunk, hogy hozzád tartozunk. Erősíts minket ebben ma is, ezen az istentiszteleten is. Így áldj meg minket Szentlelked által. Ámen.

2Móz19,1-6: Két hónappal azután, hogy Izráel fiai kijöttek Egyiptomból, ugyanazon a napon megérkeztek a Sínai-pusztába. Refidímből útnak indulva megérkeztek a Sínai-pusztába, és táborot ütöttek a pusztában. Ott táborozott Izráel a hegyel szemben.

Mózes fölment Istenhez, az Úr pedig így kiáltott hozzá a hegyről: Így szólj Jákób házához, és ezt hirdesd Izráel fiainak: Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket. Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor, bár enyém az egész föld, valamennyi nép közül ti lesztok az én tulajdonom. Papok királysága és szent népem lesztok. Ezeket az igéket kell elmondanod Izráel fiainak.

Szeretett Testvérek!

A kapcsolatok természete igen sokrétű lehet. Mi emberek egymás között nagyon széles körben tudunk kapcsolódni. Vannak lazább, felszínesebb, vagy csak alkalmi kapcsolataink, van, akit csak az utcáról ismerünk, hogy rá szoktunk köszönni, de akár nagyon mély tartalmas életre szólóak is lehetnek az emberi ismeretségeink között. S ez nemcsak az egyes emberre, hanem akár családokra, sőt településekre vagy egész régiókra is igaz lehet.

Azonban az Istennel való kapcsolatnál talán érdemes látnunk, hogy ezt másként kell közelítsük. Hiszen itt nem emberek egymás iránti elköteleződéséről van szó, vagy arról, hogy valakivel jóban vagyunk mert mondjuk valamilyen külső vagy belső tulajdonsága erre ösztönöz minket.

Isten az Örök tesz lépést az emberek felé. S most itt Izrael a hangsúlyos és központi. Hiszen az Ószövetség idején Jahve volt Izrael Istene. Mint ahogyan más népek más isteneket tiszteltek. De aztán az Ószövetség lapjain is felsejlik. Ami majd később az Újszövetségben is kibomlik, hogy Isten kinyitja ezt a szövetséget mások számára is. Azaz, hogy nemcsak Izrael lesz a népe, hanem mások is, akiket mintegy lelki Izraelként is emleget majd az Újszövetség.

Azaz Isten az egész emberiség felé nyit. Azonban mielőtt még erre a végkövetkeztetésre eljutnánk, gondoljunk végig ezt azt.

Elsőként: A keresztyénség a zsidóságból nő ki. Ezt tagadni kár, s talán bugyutaság is. Amit azért érdemes hangsúlyozni, mert nem szabad ezt elfelejteni. Hiszen hányszor volt olyan már az évszázadok folyamán, hogy ellenségképet formált valaki Izrael népéből. Hányszor volt már olyan, hogy kölcsönös párbeszéd helyett uszítás ment valaki ellen. Túl sokszor. Európában a zsidóság sokáig elszeparáltan élt a város egy negyedében. Egyrészt a saját előírásai miatt, de a többségi keresztyén társadalom hozzáállása miatt is. Hiszen az idegen az mindig gyanús, furcsa.

Aztán persze a zsidóság is alakult és változott, hiszen a mai napig nem egységes a zsidóság szokások, teológiai irányok tekintetében, mint ahogyan a keresztyénség sem.

Hiszen manapság már vannak olyan zsidó közösségek, akiknek rabbinójuk van, vagy akik nem hordanak hosszú pajeszt, sőt fel sem lehet őket ismerni a megkülönböztetett ruházatuktól.

Ami azért is külön érdekes, mert az évszázadok folyamán ahogyan a zsidóság úgy a keresztyénség is változott és változik. S a különböző rétegek egymásra rakódnak. Ha csak ezt az egy témát vesszük, hogy mit is jelent Isten népének lenni, akkor is azt látjuk, hogy ennek számos olvasata van.

S számomra ez még inkább világossá vált, mikor múlt héten az Unesco Világörökségének részét képező katedrálisban voltam, melynek alapjai a Kr.u. 6. századig nyúlnak vissza. S látszottak a feltárt rétegek, hogy a bizánci időkben még mozaikokat raktak le a templomban, hogy aztán a velencei fennhatóság alatt megint másik külső stílus honosodott meg.

De ezt látjuk egy teológiai fogalom esetén is. Isten, Jahve, kezdetben csak Izrael Istene, aztán pedig bővül a kör.

S itt aztán el is érkezünk egy érdekes kérdéshez, mégpedig, hogy akkor mi is teszi Isten népét azzá, ami? Mitől lesz az Isten népe egy gyülekezet? Mi ennek a kritériuma.

Az alapigében azt olvassuk, hogy Isten szavára való hallgatás és a szövetség megtartása. S talán ennek mentén valóban el is lehet indulni. Hiszen a Biblia köré szerveződik a mi hitünk is, de más felekezetek hitrendszere is, ebből fakad az a szövetségi gondolat, hogy Istennel mi ápolni és megélni szeretnénk a kapcsolatunkat.

De az olvasmányunkra tekintve nem mehetünk el amellett sem, hogy egy nagyon fontos tényező az Isten kegyelme. Azaz, hogy persze mi törekszünk, s igyekszünk Isten felé, de az Ő kegyelme is fontos. Ami persze nehezen megfogható, nehezen megfogalmazható sok esetben, hiszen egy nagyon absztrakt fogalom. De talán,

amikor végig nézzük csak a keresztyénség vagy a gyülekezetünk történetét, találunk talán olyan pillanatokat, eseményeket, amikor felvillan, amikor úgy észrevesszük, s döbbenet nézzük, hogy ez mekkora kegyelem.

S talán így van ez a személyes életünkben is. Hogy ha végig gondoljuk az eddigi utunkat, akkor találunk benne időszakokat, amelyekben az isteni kegyelmet közelebb éreztük magunkhoz.

Amikor ránézünk arra, hogy mennyi mindent nem tudtunk és tudunk befolyásolni, s mégis oly sok minden át megmaradtunk abban a hitrendszerben, ami kitölti az életünket, megmaradtunk abban, hogy Istent közel érezzük magunkhoz jóban és rosszban egyaránt.

S amikor ebbe belegondolunk, akkor azt se felejtsük el, hogy Isten mindenkinek lehetőséget ad. Mindenki felé nyitott, hiszen kegyelmes Isten. S ő sokkal többet lát, tud, és sokkal több minden a hatalmában áll, mint nekünk.

Így az is, hogy ki is lesz az ő népe. Éppen ezért keressük őt, s figyeljünk rá. Most és mindenkor. Ámen.